

слави. . . Вѣтъръ! Нищо, нищо нѣма да излѣзе отъ него, макаръ и да се прослави. . .

Когато минавахме презъ Айтосъ и презъ Карнобатъ, никакъ не се сѣтихме да изгледаме цървудитѣ на краката си и не помислихме за метнатитѣ ни на гърба опрашени раници. А сега, когато влизахме въ Сливенъ, Стоянъ прѣвъ сне раницата си и я сви подъ мишница. Така, маминъ сине: да знаешъ, че въ Сливенъ влизашъ!

И нахълтахме още въ първия дюкянъ, кждето съзрѣхме печени агнешки глави.

— Добъръ день, чичо! — какъ давашъ агнешкитѣ главички: гладни сме като вълци.

Посрещна ни снаженъ човѣкъ, малко поприведенъ, но не старъ. Нито се усмихна, нито бѣше строгъ. Само — като че ли ни се малко поучуди. А слугата му не ни даже погледна.

— Откъде тѣй, момчета? — попита ни човѣкътъ. По какво сте тръгнали?

Азъ казахъ на бърза ржка всичко: тръгнали сме да обиколимъ България. Учудването на човѣка се усили.

— Е, кой ви научи? попита. — Учителтъ ли, другъ ли?

Стоянъ мълчеше, — той винаги мълчи. Азъ пакъ си казахъ урока: само по книгитѣ ли да четемъ за България? Искаме да я видимъ съ очитѣ си.

Човѣкътъ кривна глава.

— Добре, момчета, каза. — Това е добре.

И се усмихна широко. После ни изведе на двора, — въ дюкяна имало много мухи. И ни изтегли вода отъ кладенеца да се измиемъ. А не казваше, колко струватъ агнешкитѣ главички.

— Ами ти не каза, колко струватъ агнешкитѣ главички? попитахъ повторно.

— Главичкитѣ не чинятъ, — вчерашни сж. Ще се намѣри какво друго да ядете.

Ние се спогледахме съ Стояна: не мисли ли тоя човѣкъ да ни изкара яденето изъ носа? Но той сякашъ се досѣти, та каза вече съвсемъ приятелски:

— Азъ ще ви нахраня, съ каквото далъ Господъ, а вие ще ми платите, колкото можете. Пъкъ бива и да не платите: не сте тръгнали по печалба.

Стоянъ бѣше готовъ да зине отъ удоволствие. Но азъ го стрелнахъ съ строгъ погледъ и казахъ на човѣка: — Благодаримъ ти,